



תיאורית הקיום המאוחד

התקדמות חץ הזמן הפליאה וסקרנה את האנושות מאז ומתמיד. מדוע הזמן נע תמיד קדימה? למה אי אפשר לשנות אירועים בעבר? ומדוע יש לנו גישה רק אל ההווה והעתיד? תורת היחסות שהכתה את הקהילה המדעית בתדהמה בתחילת המאה ה-20 דווקא הציגה את הזמן כממד סימטרי, בדיוק כמו שלושת ממדי המרחב. כלומר, לפי היחסות אין שום מניעה לנוע בזמן אחורה או קדימה, או לגרום לזמן להתמתח ולהתכווץ. בדיוק כפי שניתן לנוע קדימה או אחורה למעלה או למטה בממדי המרחב. עם זאת, ברור לכולם שמנקודת המבט שלנו, הזמן נע תמיד קדימה בלבד וכי הוא איננו סימטרי בעליל.

קבוצה של מדענים מבריטניה וקנדה מציעה כעת תיאוריה רדיקאלית שמאפשרת לפתור את הדילמה. לדבריהם, בנקודת ההתחלה של התהוות היקום המוכר נוצרו שני "יקומים", שבאחד מהם הזמן נע קדימה (היקום כפי שמוכר לנו) ובשני (בחלק הבריאה הנסתר מעינינו) הזמן נע בכיוון ההפוך - אחורה.

לדברי אחד החוקרים, ד"ר ג'וליאן ברבור מקולג' פארם בבריטניה, הזמן הוא מסתורי. באופן בסיסי, כל חוקי הפיזיקה הידועים לנו מתנהגים אותו הדבר בכל צורת התקדמות של הזמן, ולא ברור מדוע בעולם שבו אנו חיים הכול הולך בכיוון אחד. היקום מתרחב, אנו מתבגרים, ומידת האי-סדר נראית כאילו היא מתגברת - לפחות בסביבתנו הקרובה. יתכן בהחלט שבמרחב מקביל או אפילו חופף לזה שלנו, הולך הכול הפוך: מתכווץ, מסתדר ונהיה פשוט ומאורגן יותר ויותר, עד ש"נשאב" בסוף בחזרה אל אותה "נקודה" נטולת ממדים וכוללת-כול, שממנה התחיל הכול.



רעיון מוזר בתכלית. התורה מספרת ומלמדת שמשוה כזה אכן קורה, אך בשונה מהתיאוריה המוזרה של החוקרים - ההתרחשות היא במישור הרוחני. חלק מהבריאה חש (בטעות) כנפרד ונבדל מאלוקיו, מתפשט הלאה "ומתרחק" מהאחדות האלוקית הבלתי משתנה. חש שהווייתו עצמאית, ואיננו חווה את עצמו כחלק מאותו קיום נצחי כולל כול, שמאפס כל אפשרות קיומית אחרת. זה שלגביו - קיומו או אי קיומו של עולם איננו משנה דבר. התורה מבטיחה שבזמן הגאולה השלמה גם אותם חלקים נידחים עתידים לחזור אל האמת העל זמנית הזו, ובתהליך שמזכיר חזרה מופלאה אל זמן הילדות, העוברות ולמה שהיה עוד טרם יצירת הוולד - עתידה הבריאה לחזור למקורה ו"לאשתאבא בגופא דמלכא". להישאב אחורה מממד הזמן העריץ, בחזרה אל חויה של איחוד מוחלט עם אלוהיה.

חוקי הפיזיקה אינם אמורים להשתנות בשביל זה. רק סוויץ' קטן בראש. זה מתחיל בלהרגיש בתוך עצמי את צרכיו של לפחות יהודי אחד נוסף, ולהתאחד עמו במעשה קטן של חסד. אחר כך יגיע כל השאר.

פנינת גאולה

המשיח והגאולה צריכים להיות חדורים בנשמתנו. כאשר ספוגה הנשמה באווירה של גאולה - אפילו השינה אחרת לגמרי וכביכול נושמים בה 'אוויר של משיח'.

(על פי שיחת שבת פרשת תולדות תשנ"ב, הערה 90)



נא לשמור על קדושת הגליון • אין המערכת אחראית על תוכן הפרסום

עוד על שתי התקופות

בכל הבריאה כולה.

חלוקה מהותית נוספת בין שני השלבים - שתי התקופות - בגאולה, קשורה לאופן שבו נקיים מצוות. בתקופה הראשונה נקיים תורה ומצוות כרגיל, אלא שהקיום יהיה מושלם. ובלשון הרמב"ם: "המלך המשיח... בונה המקדש... וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות ועושין שמיטין ויובלות, ככל מצותה האמורה בתורה". ברגע שייבנה בית-המקדש וכל עם ישראל יהיו בארץ ישראל (מה שיחיל את החיוב המקורי של כל המצוות התלויות בעבודת האדמה ויבולה) - תהיה לנו סוף סוף האפשרות לקיים בפועל את כל תרי"ג (613) המצוות.

אולם בתקופה השנייה יהפוך קיום המצוות לתהליך אינסטינקטיבי, מבלי שנצטרך לתת עליו את הדעת. זו תקופה שכבר נחשבת לקבלת שכר, כי לא נידרש בה לשום עבודה מול רוע.

מקורות: תלמוד בבלי עבודה זרה ג, א. הלכות מלכים לרמב"ם פרק יא הלכה א ופרק יב הלכה ה. איגרת תחיית המתים. הרבי מליובאוויטש מלך המשיח: קונטרס 'תורה חדשה מאתי תצא' הערה 108. איגרות קודש חלק ב תשובה ה. קונטרס 'עניינה של תורת החסידות' סעיף ד ובהערות שם. וראה ליקוטי שיחות חלק כז עמוד 194 הערה 37.

בגיליונות הקודמים תוארו שני שלבים במהפך של הרוע לטוב בגאולה העתידה. שלבים שיתבטאו הן בהנהגת בעלי החיים והן בהנהגת בני האדם. אולם הביטוי המשמעותי ביותר של השלב הראשון במהפך יהיה אצל עם ישראל: מיד עם בואה של הגאולה לא נצטרך עוד להיאבק עם עצמנו כדי לקיים מצוות ולהימנע מעבירות. כוחותינו ומשאבי נפשותינו יהיו נתונים כולם להעמיק דעת בגדולתו של הקדוש-ברוך-הוא. גדולה שתיחשף לפנינו ברמות שכיום בלתי נתפסות לחלוטין. וכמו שכותב הרמב"ם: "יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כפי כח האדם".

באותו שלב, תהיה עדיין בעולם מציאות של רוע - הן בקרב הגויים והן אצל בעלי החיים. אולם (כאמור בגיליונות קודמים) גם הגויים ובעלי החיים לא יתנו ביטוי ממשי לרוע שבתוכם, למרות שהוא עדיין לא נמחק ונכחד. הגויים לא יפריעו לעם ישראל לקיים את רצון הבורא וגם החיות הטורפות לא תטרופנה.

בשלב השני, הנקרא גם 'עולם התחייה', יתקיים בשלמות הפסוק: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכריה יג, ב). לא תישאר כלל מציאות של רע



שפע ימים בע"מ

www.shefayamim.com

"בחיפה יש ים ואין להתרשם מדבר שהוא עמוק. זהו מהענינים של חיפה שיש לה ים ושם יש עמק ובעמק נמצאים אבנים טובות ומרגליות והקב"ה עשה דבר פלא הוא הטמין אותם בעומק הארץ ועל כל פנים בעומק המענה (שדה חרוש)".

(מדברי הרבי מליובאוויטש - חלוקת דולרים לצדקה - סיון תשמ"ח)

האבן של חודש

כסלו

אחלמה



שייכת לשבט גד

להתקדמות החיפושיים אחר האוצרות ולממצאים שהתגלו עד עתה כנסו לאתר החברה





פרשת ויצא
ח' כסלו ה'תשע"ו 20.11.15

ניו-ז'ורק	אילת	באר-שבע	חיפה	תל-אביב	ירושלים
16:16	16:21	16:21	16:06	16:16	16:02
17:17	17:20	17:19	17:16	17:18	17:16

כניסת השבת
יציאת השבת

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

113
שנה
להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מטה משיח שע"י אגודת חסידי חב"ד בארץ הקודש

ת.ד. 712 כפר חב"ד 60840 | טל' 03-9607922 | פקס. 03-9607923 | דוא"ל. m.moshiach770@gmail.com





התדמית המיוחלת של הבירה

מדי פעם נתלות כרזות גדולות ברחובות: "צדיק בא לעיר". הכרזות מבשרות על בואה של אישיות בשיעור קומה - אדמו"ר או רב גדול, שמגיע להעניק ברכות או לשאת דברים. כותרות הענק מיועדות לגרות את הציבור לבוא ולחלות את פני הרב, להתבשם מדבריו ולהתברך מפיו. מי שלא מגיע לראות את הרב לא מפיק לכאורה שום תועלת מנוכחותו בעיר. כך עולה מבין השיטין של כל המודעות הללו.

זאת למרות שהכרזה "צדיק בא לעיר" במקורה באה לתאר כי עצם בואו של הצדיק לעיר משפיע לטובה על תושביה. וכך גם להפך, כאשר עוזב צדיק את העיר יש לכך השפעה שלילית על התושבים.

כך אנו למדים מתחילתה של פרשת השבוע: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". לשם מה מתארת התורה מהיכן יצא יעקב? משיב רש"י, כדי ללמדנו ש"ציאת צדיק מן העיר עושה רושם". עזיבתו של יעקב את באר שבע פגעה במרקם החיים של תושביה. נוכחותו של צדיק כיעקב אבינו מקרינה סביבה אוירה טובה וחיובית. אפילו אם אינו בא במגע עם התושבים ומשפיע עליהם בדרך ממשית. ממילא, כאשר הוא עוזב את המקום - יש לכך אוטומטית השפעה שלילית.

בספר הזוהר קיימת הקבלה בין יציאתו של יעקב מבאר שבע ליציאה אחרת המוזכרת במגילת החורבן - מגילת איכה (א, ו): "ויצא מבת ציון כל הדרה". כאשר חרב בית המקדש גלתה השכינה מציון, ובכך דווקא איבדה ירושלים את הדרה ויופייה. בית המקדש היה מרעיב ביופיו ובעצם חורבנו איבדה ירושלים מיופייה, אולם היופי הארכיטקטוני היה רק סמל. היופי האמתי של המקדש ושל ירושלים כולה היה רוחני, בהיותם מקום ומשכן להשראת השכינה. ירושלים ללא השכינה אינה אותה

ירושלים. עזיבת השכינה היא האיבוד האמתי של הדר העיר. אמנם גם בעת הגלות נשארה ירושלים עיר הקודש, וכפי שאמר רב אחא: "מעולם לא זזה שכינה מכותל מערבי של בית המקדש" (מדרש תהילים מזמור יא). אולם לצערנו אין נוכחותה של השכינה גלויה. בזמן שבית המקדש היה קיים, הייתה לנוכחות השכינה השפעה ממשית על כל ירושלים. היום (נכון לכתיבת השורות, כל עוד לא באה הגאולה השלמה), זה ממש לא כך. אם זה היה כך לא הייתה בירת ישראל עיר שתושביה צריכים להיות מיומנים בלוחמה בטרור... המשמעות של עזיבת השכינה את ירושלים מושווית בזוהר לעזיבת צדיק את עירו. נוכחות הצדיק בעיר מעניקה לה זיו, הוד והדר, ויציאתו ממנה נוטלת את הכול.

אחד המדדים המשמעותיים לנוכחותה של השכינה אלו תינוקות של רבן. וכפי שאמרו חז"ל: "כל הדרה - אלו התינוקות" (מדרש רבה על הפסוק). כשהילדים בעיר זוכים לחינוך יהודי כשר - שורה השכינה בעיר. ילד שמקבל בבית-הספר ערכי יהדות, משפיע לטובה על האווירה בבית. כמה ילדים שמתחנכים על ערכי היהדות, יכולים להשפיע על האווירה ברחוב ובשכינה. וכך אפשר לשנות אוירה גם בעיר שלמה.

בזמן שביית המקדש היה קיים, הייתה לנוכחות השכינה השפעה ממשית על כל ירושלים. היום, כל עוד לא באה הגאולה, זה ממש לא כך. אם זה היה כך לא הייתה הבירה עיר שתושביה צריכים להיות מיומנים בלוחמה בטרור...

מתנת חתונה

כשתמי וחתנה קבעו את חתונתם ל"ט אדר תשנ"א (5 למרץ 1991) הם לא העלו בדעתם לאיזה סחרור הם נכנסים. כשהם עסקו בבחירת אולם וחיפשו לעצמם דירה לשכור ותכולה לריהוט, הייתה ישראל כולה בתקופת המתנה למלחמת המפרץ. הדיונים האזרחיים עסקו בשאלה כיצד הכי מומלץ לאטום את החדרים כדי להתגונן מפני התקפת גזים.

לתמי הייתה רשימת דאגות שגרתית של כלה: שמלה, תזמורת, עיצוב הזמנות. כעת נוספה לה דאגה רצינית המלווה בזמזומים לא נעימים לאוזן שהחלו להישמע מהמפרץ. קולות מלחמה עלו לאוויר והעכירו את חלומה של תמי לחתונה מושלמת. הפחד הגדול שלה הייתה לערוך חתונה בעיצומה של מלחמה.

ימים מועטים נוספים חלפו ומלחמת המפרץ הפכה מאיום לעובדה. האזעקות מורטות העצבים התעקשו להישמע בזמן הכי לא מתאים מבחינתה של תמי והסקאדים הראשונים כבר נחתו בארץ. מפלס החרדה של עם ישראל הלך ועלה. התחושה של תמי ושל חתנה הייתה שהחתונה תיאלץ להידחות. מי רוצה להינשא בצל מטחי סקאדים ולצלילי אזעקות?

הוריה של תמי, בניעימות וברוגע, ניסו לשדל אותה לקיים את החתונה במועדה. יהיה מה שיהיה, חתונה לא דוחים! אך תמי התקשתה להחליט. מצד אחד עמדו כל הפרשנים הצבאיים שהלעיטו את הציבור בעוד ועוד איומים והפחדות על עתיד מעורפל. מצד שני עמדו הוריה שסייעו לה כל כך להגיע לחתונה והם ממש ביקשו לקיים אותה במועדה. מה יעשו?

במהדורות החדשות החלו להתפרסם דברים באווירה שונה. הוריה של תמי קראו לה מיד והראו לה את הידיעה על הרבי מליובאוויטש מלך המשיח שמעודד את חסידיו להגיע לארץ בימים אלו וחוזר ואומר

לקבל ארץ "מקופלת"

בבריתו של יעקב-אבינו מבאר-שבע אל חרן, הוא לך לילה בהר המוריה. שם התגלה אליו הקדוש-ברוך-הוא ואמר לו: "הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך". ומפרש רש"י: "קיפל הקדוש-ברוך-הוא את כל ארץ ישראל תחתיו, (ובכך) רמז לו שתהא נוחה ליכבש לבניו".

גם לאברהם-אבינו נאמר ציווי דומה: "קום התהלך בארץ... כי לך אתננה". אברהם נצטווה ללכת ולבטא בעלות על הארץ, "כדי שיהא נוח לכבוש לפני בניו". ההליכה השפיעה ברוחניות שכיבוש הארץ יהיה נוח יותר לבניו.

ברם היה הבדל בין אברהם ליעקב: אברהם נדרש לפעולה ממשית - הליכה. יעקב, לעומת זאת, שכב מבלי לנוע והשם קיפל את כל ארץ-ישראל תחתיו. בכך נרמז ליעקב, שהארץ תיכבש לבניו בקלות שדומה לשכיבה על הארץ - מבלי לעשות מאומה.

בזמן יעקב הוענק לעם ישראל הכוח לרשת את

שארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר בעולם. תמי ומשפחתה לא היו דתיים במלוא מובן המילה אך הייתה להם הערכה רבה אל הרבי. דברי הרבי עשו על תמי רושם רב, למרות שעדיין לא הצליחו להביאה לכלל החלטה.

היא הפכה בדברים שוב ושוב, הן כשהתה עם בני המשפחה בחדר האטום והן כשהיו מחוצה לו. לבסוף החליטה יחד עם הוריה להתייעץ. בני משפחת רבינוביץ' פנו לידידתם משכבר הימים - גברת לוי מכפר חב"ד ושיתפו אותה בדילמה שמעסיקה



הגאולה בפרשה

הארץ ללא כל מלחמה. להגיע לכך שאמונת העולם עצמן תודינה כי ארץ-ישראל לפי גבולותיה שנקבעו בתורה הינה נחלת-עולם בלעדית של העם היהודי.

לכתחילה, אמור היה עניין זה לבוא לידי ביטוי כבר בכניסה הראשונה של בני-ישראל לארץ, בזמן יהושע בן נון - אולם בעקבות חטא המרגלים ניטלה מהם הזכות הזו ולכן הם נזקקו להילחם על הארץ.

בזמן הגאולה השלמה אכן נזכה לכך. הארץ בשלמותה תימסר לרשותנו ללא מלחמה וללא הידינות. אפילו מאמץ קל ברמה של ההליכה שנדרשה מאברהם - לא ידרש מאתנו. הארץ תינתן לנו כאילו היא מקופלת כולה תחת ידיו - במהרה בימינו ממש.

(ליקוטי שיחות כרך כ עמוד 129)

אותם. גברת לוי עודדה את הרבינוביצ'ים לשאול את הרבי בעצמו וכך הם עשו. הם העלו על הכתב את ההתלבטות העומדת בפניהם ושלחו את מכתבם בפקס אל הרבי.

בתוך שמונה שעות הגיע מענה מהרבי בזה הלשון: "לבדוק תפילין, לבדוק מזוזות גם במחסן, לערוך את החופה ביום ובשעה שנקבע מראש ויהיה בהצלחה רבה".

"זכיתם למענה מהיר מאוד", התלהבה גברת

לוי והדביקה את משפחת רבינוביץ' בהתלהבות. הם מיהרו להסיר את המזוזות מהמשקופים, צירפו אליהן את התפילין של האבא ושבנו עם הכול לכפר חב"ד, כדי למסור לבדיקה אצל סופר סת"ם.

הרב אברהם קדוש, סופר מוכר וידוע בכפר חב"ד, מצא כי התפילין פסולות וכי המזוזה במחסן כלל לא הייתה מזוזה: הייתה זו חתיכת נייר שעליה הודפסו הפרשיות, במקום שהן תיכתבנה בדיו על קלף.

מזוזות ותפילין חדשות נרכשו, אך עדיין לבה של תמי לא היה שלם עמה. האומנם, הם עומדים לערוך חתונה תחת אש?

גברת לוי הסבירה לתמי כי עם דברי הרבי לא 'משחקים' חלילה ויש לציית להוראותיו. תמי השתכנעה ואף הצליחה לשכנע את חתנה לערוך את החתונה בתאריך המתוכנן ("ט אדר), אך לא בשעה המתוכננת. ההנחיות הברורות של הג"א היו להימנע מלערוך בשעות ערב התכנסויות מכל סוג שהוא, ולכן החליטו לערוך את החתונה בשעה שתיים בצהריים וכך כתבו בהזמנות.

חמישה ימים לפני החתונה קיבלו החתן והכלה מהקדוש-ברוך-הוא מתנת נישואין מיוחדת: המלחמה הסתיימה! בדיוק בתאריך שעליו רימז הרבי בדבריו לרב הצבאי של חיילי ארצות-הברית ששירתו בעיראק - בחג הפורים.

כעת נאלצה המשפחה כולה לעמול שעות רבות כדי לעדכן את מאות האורחים כי החתונה תיערך בשעות הערב, לפי התוכנית המקורית. בסופו של דבר, הוראתו של הרבי - "ביום ובשעה שנקבע מראש" - התקיימה במלואה.

ארוע עם טעם
WWW.CHEFH.CO.IL
054-518-0000
הראל 054-6761385

\$770
סטודיו לצילום סיון אופיר
052.8227770
כריגור, כר-מלחה, וולג, הנסיך סיגמאונד
זוהרם מאירוף קל... צליל!